

освітнім закладам.

Найт (Knight, 2008) подає пояснення поняттю «інтернаціоналізація вищої освіти» як «процесу інтеграції міжнародних, міжкультурних і глобальних елементів в освітні (педагогічні), наукові й адміністративні функції окремо взятої організації» [3, с. 6–7]. Дійсно, інтернаціоналізація освіти сприяє співробітництву між університетами та країнами і розвитку експорту освітніх послуг і досягнень національної науки.

Погляди Нітенко (2015) та Найта (Knight, 2008) збігаються у тому, що інтернаціоналізацію вищої освіти класифікують як зовнішню (міжнародну академічну мобільність) і внутрішню (впровадження світових стандартів, інтернаціоналізація навчальних курсів, міжкультурних програм тощо [2, 3].

Згідно з Нітенко (2015), внутрішня інтернаціоналізація складається зі стратегій, призначених для введення міжнародної складової в освітні програми, курси, науково-дослідні роботи та в інші види діяльності університету: прийом міжнародних студентів і науковців, проведення міжнародних заходів тощо. Вона подає такі складові внутрішньої інтернаціоналізації: створення системи визнання програм і дипломів; зростання значущості володіння іноземними мовами та навчання англійською мовою, розвиток навичок міжкультурного спілкування й адаптації до нового академічного середовища [2, с. 206]

Зовнішня інтернаціоналізація передбачає створення умов викладачам і студентам для навчання, стажування, проведення наукових досліджень, створення університетського містечка-філії за кордоном та участь у міжнародних освітніх партнерських організаціях.

Як наслідок, багато ЗВО удосконалює свої програми. Зазначимо, що вся робота відбувається у контексті Нової Стратегії ЄС 2020 (Бухарест, 2012), яка визначає два основні напрями: «інтернаціоналізацію освіти і підвищення її якості та, згідно з якою, англійська мова стала домінуючою мовою наукового спілкування» [2, с.212–213].

Отже, тенденції глобалізації, інтернаціоналізації, демократизації та полікультурності стимулюють системи вищої освіти бути динамічними, щоб відповідати мінливим вимогам міжнародного ринку. Студенти прагнуть отримати диплом світового зразка та працювати у престижних компаніях в одній із обраних країн. Тіснішою стає співпраця університетів з бізнесом завдяки укладанню угод про проходження практики студентами під час навчання у престижних закладах. Співпрацю реалізують також у взаємовигідних дослідницьких проектах.

Список використаних джерел

1. Золотарьова, І. М. Курс лекцій, тестові завдання, методичні вказівки до практичних занять та самостійної роботи студентів з дисципліни «Університетська освіта» (для студентів першого курсу денної та заочної форм навчання напрямів підготовки: 6.030504 – «Економіка підприємства», 6.030609 – «Облік і аудит»). – Харків: ХНАМГ, 2008. 2. Нітенко, О. Інтернаціоналізація вищої освіти як фактор розвитку університету // Освітнологічний дискурс, 2 (10), 2015. – С. 205–216. 3. Knight, J. Internationalization: A Decade of Changes and Challenges // International Higher Education, 50, 2015. – P. 6–7. 4. Altbach, G. P., Reisberg, L., & Rumbley, E. L. Trends in Global Higher Education: Tracking an Academic Revolution. A Report Prepared for the UNESCO 2009 World Conference on Higher Education. – France, 2009.

І. Д. Спірна, А. В. Шорніков

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИКЛАДАННЯ ПСИХОЛОГІЇ У МЕДИЧНИХ ВИЩІХ ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Відповідно до Закону України «Про вищу освіту» заклади вищої медичної освіти з 2016 року почали підготовку студентів в галузі знань 22 «Охорона здоров'я», за фахом 222 «Медицина», 221 «Стоматологія».

Міністерство охорони здоров'я України презентувало нову стратегію розвитку

медичної освіти в Україні, в якій зазначено, що завданням медичної освіти є забезпечення громадян якісною медичною допомогою через високий рівень підготовки медичних фахівців [2].

О.В. Лінчевський зі співавторами зазначають, що від кількісних показників роботи медичних університетів треба робити акценти на питаннях якості підготовки лікарів та провізорів [1].

Якісно підготований лікар – це лікар, який вміє спілкуватися, знає і вміє врахувати у своїй діяльності психологічні особливості кожного пацієнта. Саме дисципліна «Основи психології» формує такі важливі професійні компетенції, як навички опитування і клінічного обстеження пацієнта. Також завдяки цій дисципліні студенти опановують і покращують навички комунікації, як специфічного виду діяльності, вивчають індивідуально-психологічні особливості особистості пацієнтів.

У примірному навчальному плані підготовці фахівців другого (магістерського) рівня вищої освіти галузі знань 22 «Охорона здоров'я» у вищих навчальних закладах Міністерства охорони здоров'я України за спеціальністю 222 «Медицина» кваліфікації освітньої «Магістр медицини», кваліфікації професійної «Лікар», затвердженому листом МОЗ 08.01-30/19087 від 25.07.2016 року навчальна дисципліна «Основи психології» пропонується у блоці вибіркових дисциплін для студентів I курсу. І через це у багатьох закладах вищої медичної освіти її не викладають. Ми в нових програмах з дисципліни «Медична психологія» намагаємося це врахувати, виносячи на самостійне вивчення відповідні теми. Як неможливо вивчати патоморфологів без знання анатомії і гістології, так і вивчення медичної психології та психіатрії неможливо без знань основ психології. Особливо це актуально в підготовці студентів міжнародних факультетів. Адже найчастіше теми для самостійного вивчення вони обходять стороною, а їх мовної підготовки може бути недостатньо для засвоєння в короткі терміни психічних процесів, явищ і їх властивостей.

Саме дисципліна «Основи психології» формує необхідну понятійну базу для якісного опановування дисциплін «Медична психологія» та «Психіатрія. Наркологія» для формування необхідних компетентностей майбутніх лікарів.

Сьогодні, як впливає з нової стратегії розвитку медичної освіти, при розробці нових навчальних планів необхідно врахувати відновлення викладання дисципліни «Основи психології» студентам I курсу за спеціальністю «Медицина» і «Стоматологія». Треба звертатися до МОЗ для виправлення ситуації, що склалася, оскільки вся діяльність системи медичної освіти має бути спрямована на покращення якості навчання студентів і сприяння досягнення найвищих успіхів у професійній діяльності.

Список використаних джерел

1. Лінчевський О. В. Шляхи реформування системи вищої медичної освіти в Україні в сучасних умовах / О. В. Лінчевський, В. М. Черненко, Ю. С. П'ятницький, І. Є. Булах // *Медична освіта*. – 2017. – № 3. – С. 6–9.
2. Стратегія розвитку медичної освіти в Україні [Електронний ресурс] // МОЗ України. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: http://moz.gov.ua/uploads/1/7066-14_08_strategy.pdf.

В. П. Стусь, М. М. Моїсєєнко, М. В. Жбаков

МЕДИЧНА ОСВІТА – БІЛЬШЕ ПРАКТИКИ, МЕНШЕ ТЕСТІВ (ПОГЛЯД СТУДЕНТА)

Медична освіта – це довгий і відповідальний процес, який складається з трьох етапів, шість років у вищому навчальному закладі, три роки на інтернатурі у лікарні і потім усю решту життя лікаря. Будучи за крок до закінчення Дніпропетровської Медичної Академії я можу з особистого досвіду охарактеризувати проблеми з якими стикається студент медик в Україні.